

בית-משפט פרטי

שני יהודים, מפראג, התדיינו בבית-המשפט, על בעלות חלקת אדמה מסויימת. ההתדיינות ביניהם נמשכה זמן רב, וגרמה למריבות ולהוצאות כספיות גדולות, שעלו על ערכה של אותה חלקת-אדמה...

בלחץ ידידים, הם נאותו למסור את ההכרעה בעניין, לידי הרב לנדאו, שכיהן כרבה של פראג. הרב שמע את טענות הצדדים וניסה לפשר ביניהם – לשווא! הם נשאו "תקועים" בעמדותיהם החלוקות, ולא הסכימו לקבל כל פשרה. אזי, הציע הרב, לשני המתדיינים לגשת יחד אתו ל"חלקת-המריבה", לראות אותה מקרוב, בתקווה למצוא איזשהו פתרון לבעיה.

יצאו הרב והמתדיינים ומקורביהם אל השטח. הרב החל למדוד בדיוקנות את "חלקת-המריבה". לפתע, הוא השתטח מלוא קומתו על האדמה, הצמיד אליה את אוזנו, ונראה כמקשיב למשהו שבוקע ממנה. כעבור דקות אחדות, קם וניער את בגדיו, והורה למתדיינים לשוב ללשכתו. הסיפור עשה לו כנפיים. רבים הגיעו לבית-הדין הרבני, לשמוע את פסיקת הרב. הרב לא התמהמה, ופתח ואמר: "כאשר שמעתי את שני המתדיינים, הגעתי למסקנה שנבצר ממני להוציא דין-אמת, מאחר שלא הייתה אף עדות מהימנה שיכולתי להסתמך עליה. על כן החלטתי לצאת ל"חלקת-המריבה", ולשמוע ישירות ממנה, למי היא באמת שייכת. רכנתי אליה, והיא אכן השמיעה באוזני את עדותה: "לאמיתו של דבר, איני שייכת לאף אחד מבעלי-הדין, אדרבא, הם עצמם שייכים לי, במוקדם או במאוחר...". שני היריבים, חוורו פניהם, הבינו למה רומז הרב. מיד הכריזו על נכונותם ליישב את הסיכסוך ביניהם ולהגיע לפשרה. (מעובד מ"שיחות לנוער", כרך ד', הוצאת קה"ת).

פרשתנו פותחת בהוראה: "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך". אנו נדרשים להקים מערכת משפטית שתהיה מגובה במערכת אכיפה. זה עניין מובן ומקובל בכל חברה מתוקנת. אלא מה? צמד המילים "תתן לך", נראות תמוהות. מדוע הפניה אלי (ואליך) היא אישית? וכי זה תלוי בי, - "הקטן"? הן כולנו יודעים כיצד המערכת פועלת, מי מחליט על מינוי שופטים ומי מעניק סמכות לשוטרים. אז מדוע התורה מפנה את ההוראה ישירות אלי, ואליך?

עפ"י החסידות והקבלה, כל אדם הוא "עולם קטן" - בבואה של העולם הגדול. כשם שבעולמנו יש טריטוריות שונות וגבולות - כך אצלנו, באישי, בנו, לכל אחד ואחת מאתנו הטריטוריה שלו, עם הגבולות והמגבלות שלו. כידוע לנו, בעיקר בימים אלה של "החופש", נדרשים אנו בבקורת-גבולות, הצגת דרכונים, בדיקת תכולת-המזוודות - כך בעולמנו הפנימי, בכל "מסע" ומעשה שלנו, אמור להתחולל אצלנו תהליך שיפוט ואכיפה, בדיקת-הציוד והתכולה הפנימית שלנו.

כל זה קורה אצלנו ב"שעריך" - בשערי-גופנו הפיזי. באוזניים, בעיניים, באף ובפה. וכן גם "בשערים הרוחניים" שלנו - במחשבה, בדיבור ובמעשה. אנו נדרשים, באישי, להפעיל בקרה ושיקול-דעת, לבדוק הדברים הנכנסים לתוכנו וגם היוצאים מתוכנו - מה אכלתי, איך דיברתי, מה קראתי, איפה ביליתי, כיצד הגבתי, על מה חשבתי, מה הפנמתי. אלה "השופטים והשוטרים" שכל אחד נדרש למנות בעצמו - על עצמו. כדי למנוע "סחבת" משפטית, וכדי לעשות צדק אמיתי, מבלי לטייח דברים - מומלץ לפנות למשפיע, לידיד בעל-מעלות, לרב, או ליועץ - ולקבל הדרכה טובה להתנהלות נכונה - כפי שעשו, בסופו של דבר, שני בעלי-הדין דלעיל.

חודש אלול, הוא זמן של חשבון-נפש, בדיקת השערים באופן יסודי - זמן של תיקון, ושיפור אישי להמשך טוב ויעיל יותר. אין אצלנו מצב של "במקום-דרוך", אלא תמיד "קדימה-צעד"!

"צעד" - לאן? לירושלים, לבית המקדש, בקרוב ממש. וזה תלוי בי - וגם בך...

שבת שלום ומבורך